

Posudek oponenta bakalářské práce

Mertlík, Tadeáš, *Juan Domingo Perón a ideologie peronismu*, Ústav světových dějin, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, Praha 2015, 68 stran rkp.

Autor Tadeáš Mertlík zvolil jako téma bakalářské práce období argentinských dějin, jemuž dominoval generál Juan Domingo Perón. Téma zdánlivě probádané bylo o to složitější, že navzdory české tradici v zájmu o historii Latinské Ameriky (za všechny instituce zabývající se tímto subkontinentem je třeba zmínit Středisko ibero-amerických studií na FF UK v Praze) zůstává období peronismu spíše na periferii českého odborného zájmu. Autor na tuto skutečnost v úvodu práce poukazuje a nutno podotknout, že absenci českých sekundárních pramenů nahradil velmi dovedně. Vedle odborné literatury španělské a anglické provenience bohatě využíval rovněž internetových zdrojů, kde je možné nahlédnout do naskenovaných dokumentů, autentických projevů či rozsáhlé galerie vhodně dokreslující období čtyřicátých a padesátých let v Argentině.

Vzhledem k tematickému zaměření je práce celkem logicky rozdělena, přičemž autor začíná charakteristikou dětství a klíčových fází Perónova života, stručně analyzuje vojenský puč ze 4. června 1943, jehož následkem se Perón ujal řízení ministerstva práce a postupně se stal druhým nejvlivnějším mužem v zemi. V této části je pozoruhodná Mertlíkova podrobná analýza prezidentských voleb v roce 1946. Cenné jsou především závěry o tom, že „systém volitelů jasně zohledňuje vítěze [voleb]“ (s. 22), což je doloženo podrobnými statistickými tabulkami.

Obdobnou synteticko-analytickou metodou pokračuje Mertlík v dalších částech práce, kde přibližuje Perónovo první (1946–1951) i druhé (1951–1955) prezidentské období, přičemž se drží stejného vzorce a charakterizuje vždy nejprve domácí politickou scénu, zahraniční politiku a posléze klíčové události jednotlivých období. Přínosem této části je především základní přehled o zahraniční politice Perónovy Argentiny, ovšem když už se autor pustil do této roviny, postrádám u zmínky o Rijském paktu ze září 1947 (s. 25) alespoň základní charakteristiku Organizace amerických států, politické rovině vojenské koalice, jež vznikla o rok později a hrála významnou roli napříč americkým kontinentem zejména ve vyhocených okamžicích studené války.

Následující kapitola (*Hospodářská situace*) se jeví v celé práci poněkud nelogicky umístěná. Autor se sice snaží na jednom místě analyzovat argentinskou hospodářskou scénu již od třicátých let až po rozdíly v období peronismu, ale vhodněji by to patrně působilo

chronologicky rozložené v textu, neboť by tyto informace vhodně zobrazily kontrast před nástupem Juana Peróna do prezidentské funkce a během ní. Takto na několika místech dochází ke zbytečnému dublování informací – příkladem toho může být popis nutnosti omezit distribuci hovězího masa na domácím trhu z důvodu posílení exportu (s. 42), přičemž autor na to naráží již o 10 stran dříve. Ještě výrazněji zdvojení informací vyznívá při zmínce o kandidatuře Evy Perónové na viceprezidentku (s. 29, 55).

Poslední tři kapitoly, pojaté již čistě tematicky, naopak vhodně doplňují celou problematiku peronismu. Velice zajímavé jsou především pokusy o interpretaci peronismu, charakteristika a původ justicialismu, což autor podkládá citacemi odborníků na dané oblasti. Za zmínku stojí ještě kapitola věnovaná „Evitě“ Perónové, nebývalému ženskému fenoménu 20. století. Autor končí analýzu role Perónovy manželky – navzdory širokému povědomí – výstižným zdůvodněním její popularity: „Oblíbenost Evy Perónové byla dána i tím, že její idealizovaná postava bývá spojována s nejlepšími lety peronismu, tedy s obdobím prosperity, sociálních změn a všeobecné dobré nálady ve společnosti. Eva se už naopak nedožila období ekonomického úpadku, zvýšených represí a rozkolu s církví.“ (s. 56)

Vedle zmíněných analyzovaných témat se nabízí ovšem několik skutečností, které práce zcela pomíjí. Je to především období, kdy byl Juan Perón v exilu, a alespoň částečná zmínka o tom, že se Perón do prezidentské funkce dokázal vrátit – byť jen krátce – ještě potřetí (v roce 1973). Přestože Mertlík nepřichází s nikterak novými závěry, vytvořil zajímavou a v českém prostředí velice potřebnou práci, která je navíc psána poměrně čtivým jazykem, i když chyb – zejména v interpunkci – je zde možné nalézt poměrně mnoho.

Na základě výše zmíněných důvodů je patrné, že práce Tadeáše Mertlíka splňuje po všech stránkách nároky kladené na tento typ absolventské práce, proto ji **doporučuji** k obhajobě a navrhuji ji ohodnotit klasifikačním stupněm **výborně** či **velmi dobře**.

V Praze 14. června 2015

Mgr. Václav Kotrman

Ústav světových dějin FF UK v Praze